

Meedogenloos

Lois Blommestein

Meedogenloos

Copyright © 2022 Lois Blommestein
Uitgever Brave New Books
Omslagontwerp: Lois Blommestein
Cover foto: Adobe Stock
Redactie: Renata Dekker, Patricia Fransen, Petra Podevyn
Foto auteur: Lois Blommestein
ISBN Paperback: 9789-464-659-306
ISBN e-book: 9789-464-659-313
Eerste druk
<https://www.facebook.com/LoisBlommesteinBooks>
Instagram: loisblommestein
Twitter: @Loisblom
www.loisblommestein.nl
Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op
enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Vergeten kan niet, wel een plek geven.

Jaimy

1.

Jaimy, Bill en Rolf liepen naar het afgezette gebied. Jaimy keek om zich heen en zag bomen. Ze hoorde de vogels fluiten en voelde de warmte van de zon op haar huid branden. De moordenaar had deze afgelegen plek waarschijnlijk expres gekozen. Toch kwam er een melding van een wandelaar, die de slachtoffers had gevonden. Mitchell stond hen op te wachten, samen met een paar andere agenten in uniform. Mitchells gezicht stond ernstig. Hij gaf Jaimy een klein kneepje in haar schouder, als wijze van kameraadschap. Ze trok haar handschoenen aan en liep door de prut, naar de twee lichamen van jonge meisjes.

De lijkschouwer was er al, net als andere collega's van de technische recherche. Hij knikte bij wijze van begroeting. Ze keek naar de grond, waar ze twee lichamen zag liggen. Eén van de vrouwen lag op haar rug, haar hoofd lag in een rare knik en haar ogen waren open, staarden naar niets. De andere vrouw lag op haar buik met haar handen in de lucht, alsof ze zich wilde overgeven. Ze waren allebei naakt. Jaimy herkende ze meteen. Dit waren de vermiste vrouwen die ze al twee weken aan het zoeken waren.

'Wat is de doodsoorzaak?'

De lijkschouwer pakte zijn aantekeningen erbij, alsof hij het zo niet kon zien.

'Wurging.'

'Bij allebei?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik vermoed ook verdrinking.'

Jaimy keek om zich heen. 'Er is hier geen water.'

'Dat klopt. Ik ga het verder onderzoeken tijdens de autopsie.'

'Tekenen van seksueel geweld?' vroeg Bill.

'Nog niet, maar dat ga ik bekijken.'

Ze keken allemaal naar de twee meisjes. Jaimy hurkte, zodat ze goed naar de gezichten kon kijken, zodat ze alle details in haar geheugen zou opslaan.

'Zij is gewurgd. Dit is Amy Veters. Het andere meisje is Charlie Bijers.'

Iemand moest de familie inlichten. De afgelopen weken had ze veel contact gehad met de families van de vermiste meisjes. Bill keek haar bezorgd aan.

'Gaat het?'

Jaimy knikte. 'Dit deel haat ik.'

'Ik ga met je mee.'

Ze verlieten de plaats delict, zodat de technische recherche verder hun werk kon doen. Ze zagen de media op hen afstormen. Jaimy was een publiek figuur geworden en ze was gewend geraakt om de journalisten te woord te staan. In het begin vond ze het nog een beetje onwennig, maar hoe vaker ze het deed, hoe meer ze erin groeide.

Alles was een leerproces.

'Ik kan nog niet veel zeggen omwille van het onderzoek, maar ik kan wel zeggen dat we er alles aan doen om degene die verantwoordelijk is voor de moord op de twee meisjes te vinden, om te voorkomen dat er meer slachtoffers vallen.'

Jaimy belde met Matthijs, terwijl ze Cody een schone luijer gaf.

'Is er niks wat je kan doen?'

Matthijs zuchtte.

'Hij is al vrij, Jaimy.'

'Shit.'

Het idee dat Liam vrij rondliep, gaf haar geen goed gevoel. Het drukte op haar borst en ze probeerde het zoveel mogelijk te negeren. 'Weet Joan het al?'

'Ja.'

'Wat zei ze?'

'Wat denk je?'

Ze tilde Cody op en liep al telefonierend naar beneden. Tijs was nog aan het werk en zou op tijd terugkomen, zodat zij naar Joan kon gaan. Ze legde Cody in de box en begon aan het avondeten, terwijl de telefoon op speaker stond. Koken was nog steeds niet haar favoriete bezigheid, maar ze wilde wel iets gezonds op tafel zetten.

'Lars mag ook met verlof,' zei ze, en probeerde zo min mogelijk emotie te laten horen.

Over een paar maanden mocht hij ook de gevangenis verlaten. Ze was er niet klaar voor, maar wist dat de dag steeds dichterbij kwam.

'Probeer daar niet aan te denken,' zei haar chef. 'Focus je op je werk en op Cody.'

'Ja, daar heb ik meer dan genoeg werk aan.'

'Nou dan. Echt, Jaimy, hij is het niet waard om over in te zitten. Zet hem uit je hoofd.'

Kon dat maar, dacht ze. Jaimy keek naar Cody, die naar haar lachte. Ze had nooit verwacht dat het moederschap haar zo makkelijk afging. Het was alsof het altijd zo had moeten zijn. De deurbel ging.

‘Ik moet gaan,’ zei Jaimy.

Ze hing op en liep naar de voordeur. Thessa stond met een fles wijn in haar hand in de deuropening. Thessa had een lange bruine jas aan en Jaimy kon zien dat ze een zwarte panty met laarzen droeg.

‘Kom binnen,’ zei Jaimy, ‘en doe alsof je thuis bent.’

‘Bedankt.’ Ze trok haar jas uit, hing hem aan de kapstok en liep de kamer in. ‘Wat ruikt het hier lekker.’

Jaimy glimlachte, terwijl ze terugliep naar de keuken. ‘Ik maak een ovenschotel.’ Het gehakt moest rullen voor het in de schotel kon. ‘Je mag blijven eten.’

‘Ik kan niet geloven dat ze die klootzak hebben vrijgelaten.’ Thessa schonk twee glazen wijn in en gaf er één aan Jaimy. ‘Hoe is Joan eronder?’

‘Ik ga zo naar haar toe.’

‘Ze zal het wel zwaar hebben.’

Jaimy beet op de binnenkant van haar wang. ‘Dat denk ik wel.’

‘Zal ik meegaan?’

Thessa nam een slok van haar wijn.

‘Ik denk dat ik alleen moet gaan. Gewoon voor de zekerheid,’ zei Jaimy.

Thessa knikte. ‘Ik snap het.’

‘Ja? Vind je het niet erg?’

‘Welnee. Ik blijf wel bij Cody.’

‘Tijs past op.’

Thessa schonk haar glas wijn bij. ‘Oké.’

Ze hadden het er niet vaak over, maar Jaimy wist dat Thessa het moeilijk vond om over het onderwerp kinderen te praten. Door wat Liam en Kik met haar hadden gedaan, kon ze geen kinderen meer krijgen. De verkrachtingen hadden te veel lichamelijk letsel veroorzaakt. Thessa verdoofde veel van haar pijn door te drinken en wilde maar al te graag op Cody passen. Jaimy wist niet goed hoe ze ermee om moest gaan. Ze wilde Thessa helpen, maar zat ook met haar eigen demonen. Haar ex-man had veelal buitensporig geweld gebruikt en zat daarvoor een gevangenisstraf uit.

'Hé,' zei Jaimy. 'Het ligt niet aan jou.' Ze wilde Thessa niet kwetsen. 'Ben je weer aan het daten?'

'Ik?' Thessa lachte, maar het was niet van harte. 'Ik hoef nooit meer een vent.'

'Komt dat door ...'

Thessa stond op en pakte Cody uit de box. Hij begon te lachen toen ze gekke bekken begon te trekken. 'Het is echt een schatje.'

Jaimy glimlachte. 'Dat is hij zeker. Ik zal tegen Tijs zeggen dat hij niet hoeft op te passen.'

Thessa gaf Cody een zoen. 'Wij gaan een feestje geven.'

'Daar is hij nog veel te klein voor,' zei Jaimy.

Jaimy hoorde de voordeur dichtvallen.

'Tijs?'

'Ja,' zei hij. 'Oh, hoi Thessa. Had je iemand anders verwacht?'

Tijs hing zijn jas aan de kapstok en trok zijn schoenen uit.

'Thessa wil vanavond oppassen.'

Tijs gaf haar een zoen, pakte een glas en schonk voor zichzelf een glas wijn in. 'Ja, prima.'

'Vind je het echt niet erg?' vroeg Thessa.

'Welnee.' Hij ging aan de eettafel zitten en nam een slok van zijn wijn.

'Schat, vind je het goed als ik dan naar mijn moeder ga? Er was iets met de gootsteen, ze vroeg of ik ernaar wilde kijken.'

'Natuurlijk,' zei Jaimy.

Ze dekte de tafel. Het leek een normale avond, maar ze voelde zich gestrest. Ze deed zo normaal mogelijk, om geen vragen uit te lokken bij de anderen. Ze wist dat Tijs zich druk maakte om haar. De oven piepte en de ovenschotel was klaar.

Liam

2.

Liam floot, terwijl hij met zijn tas op zijn rug door de gang liep. Hij had zijn zonnebril op, ook al was het niet zonnig. Het voelde goed om zijn geliefde zonnebril op te hebben, alsof hij een oude vriend terugzag. Binnen de gevangenis mocht hij zijn dure Ray-Ban niet op, want ze waren bang dat je iemand zou kunnen verwonden met de pootjes. Wie dat had bedacht, mocht zich wel goed na laten kijken. Hij groette de cipiers en liep naar buiten. Jesse stond op hem te wachten op de parkeerplaats, hij zwaaide naar hem. Liam floot. 'Een Porsche? Gaan de zaken zo goed?'

Uit de boxen klonk het bekende geluid van AC/DC met het nummer 'Back in Black'. Het voelde goed om weer bij zijn vriend in de auto te stappen. Hij sloeg het portier dicht en keek nog een laatste keer naar de gevangenis. Het was een plek die hij zowel vervloekte als zijn nieuwe thuis kon noemen. Het was gek, maar hij was gewend geraakt aan het riedeltje, aan de mensen, zelfs het eten viel hem niet meer tegen. Hij mocht weer naar huis, iets waar hij reikhalzend naar uit had gekeken na vier jaar gevangenschap. Hier had hij vrienden gemaakt, gevochten en ruzies bijgelegd. Het was iets wat hij moeilijk kon uitleggen. Hij pakte een foto uit zijn broekzak en keek ernaar. Het was een foto van Joan. Jesse keek ernaar, maar zei er niks over.

'Gaan we nog?'

Jesse trapte het gaspedaal in, terwijl de zanger zong dat hij terug was.

Liam grijnsde van oor tot oor.

Hij was zeker terug.

En hoe.

Jessica sloot haar map en keek hem vragend aan. Ze droeg nog steeds een bril op haar neus. Ze was niet lelijk om te zien. Liam zag dat ze sproetjes op haar wangen had. Hij vroeg zich af of ze een zoonaanbidder was en of ze topless lag. De witte blouse die ze aanhad, zat iets te strak rondom haar borsten. Liam vond het niet erg. Ze had een zwarte pantalon aan en haar blonde haar zat opgestoken. 'Morgen mag je weg.'

Liam knikte.

'Het aftellen is begonnen, ik kan niet wachten.'

Ze schonk hem een klein glimlachje en even dacht hij teleurstelling te zien in haar ogen. Was ze gesteld op hem geraakt? Dat moest wel, na een paar jaar intensief met elkaar in een ruimte te zitten. Hij had dat effect op mensen, kon er niks aan doen. Vrouwen vonden hem aantrekkelijk. Hij had wel eens gehoord dat vrouwen zijn ogen mooi vonden. Hij had een volle bos bruin haar. In de loop van de jaren kreeg hij er steeds meer witte haren tussen. Liam vond het niet erg, het paste wel bij hem.

'Ik wens je het allerbeste, Liam. Ik ben blij dat het goed met je gaat, ondanks het gemis.'

Hij glimlachte, maar het was niet van harte. 'Gemis?'

'Ja, ik weet dat je Sil niet meer hebt gezien sinds de zitting.'

Liam ging verzitten, voelde zich ongemakkelijk worden.

'Ja.' Hij wreef over zijn kaak. 'Ik red me wel.'

'Gelukkig maar.' Weer die stomme glimlach, dacht hij.

'Zijn we klaar?' Hij was hier klaar mee.

'Ja,' zei Jessica. 'Succes, Liam.'

'Bedankt.'

Hij sloot haar deur en liep met opgeheven hoofd terug naar zijn unit. Nog één nachtje slapen en dan mocht hij naar huis. Willem zat met het schaakspel te spelen. Hij had geen tegenstander en Liam ging tegenover hem zitten.

'En?'

'Hoe zou het zijn om Jessica te neuken?' vroeg Liam zich hardop af.

Willem keek hem vragend aan. 'Ik dacht dat je niet op blond viel.'

Hij trok een gezicht, fronste zijn wenkbrauwen en zijn mondhoeken krulden.

'Soms moet je je opties openhouden.'

Evelyn

3.

‘Heb je me wel gehoord?’

Evelyn wikkeld een handdoek om haar middel, terwijl het water warm werd. ‘David?’

Ze kreeg geen antwoord. Evelyn kreeg een warm gevoel van binnen, terwijl ze aan haar vriendje dacht. Ze kenden elkaar nog niet zo lang, hadden via Tinder afgesproken en het voelde meteen goed. Daarvoor had ze al een aantal dates met verschillende mannen gehad, of moest ze jongens zeggen? David was heel anders, al een echte man. Hij was twee jaar jonger, maar ze merkte meteen aan hem dat hij op sociaal en emotioneel gebied al veel verder was.

Mannen van achttien waren doorgaans met andere dingen bezig, zoals sleutelen met scooters. David niet. Hij was al voor zichzelf begonnen, wilde het maken als architect en had al een aantal projecten lopen. Eén daarvan was om een school die in verval was geraakt van binnen op te knappen. Als hij over zijn project vertelde, zag Evelyn zijn ogen glinsteren van trots.

Evelyn werkte bij Evean in de thuiszorg, maar volgde ook nog de opleiding voor verzorgende. Het was haar tweede en laatste jaar en als ze afgestudeerd was, ging ze misschien wel door voor verpleegkundige. Ze twijfelde, want schoolwerk was niet haar favoriete bezigheid, maar ze wist dat het erbij hoorde.

Evelyn legde de handdoek op de verwarming en stapte onder de warme stralen. Ze voelde plotseling een hand op haar schouder en gilte.

‘Ik ben het maar,’ zei David.

Ze gaf hem een stomp tegen zijn bovenarm. ‘Sukkel, ik schrok me dood.’

‘Slecht geweten?’ David grijnsde.

‘Nee, maar je moet me niet zo laten schrikken.’

Evelyn vond het fijn om samen te douchen. David zeepte haar rug in, stond dicht tegen haar aan. Haar lichaam reageerde op zijn aanraking, er schoten elektrische sidderingen door haar heen. Zijn hand ging naar haar borst, naar haar buik en steeds lager. Evelyn opende zich voor David, gooide haar hoofd tegen zijn borst.

Haar begeleider Joan keek haar vragend aan.

'Vind je het zo duidelijk?'

Ze had een paar tips opgeschreven, zodat ze haar werkstuk kon verbeteren.

Evelyn bekeek het. Het viel mee, ze zou er maximaal een extra uurtje voor moeten gaan zitten. Dat ging ze redden.

'Dank je wel,' zei Evelyn en ze stopte de papieren in haar tas. 'Hoe gaat het met Sil?'

'Ja, goed,' zei Joan. Ze pakte haar telefoon erbij, klikte erop en liet een foto zien. Sil had een cowboyhoed op.

'Ah, wat schattig. Was dit met carnaval?'

Joan knikte. 'Hij vindt het geweldig om zich te verkleden. Altijd al gevonden.'

'Ik was een keer Barbie.'

'Ik ook, maar dan met een blonde pruik.'

Ze nam een hap van haar bami, terwijl het nieuws op televisie te zien was. David speelde een spelletje op zijn mobiel. Het nieuwsitem ging over twee vermoordde meisjes; ze waren gevonden in een park en de politie had nog geen idee wie het gedaan kon hebben.

'Afschuwelijk,' zei Evelyn.

'Je moet hier ook niet naar kijken.'

'Ik vind het fascinerend.'

David legde zijn mobiel weg. 'Wat? Twee dode meisjes?'

'Nee,' zei Evelyn. 'Natuurlijk niet. Dat is echt erg. Maar het is wel interessant.'

Evelyn had altijd een fascinatie voor seriemoordenaars. Ze vond het leuk om naar series te kijken over deze mensen. Waarom deden ze dit?

Plotseling was de verdwijning van de twee meisjes groot nieuws. Het gebeurde vaker dat jonge meisjes verdwenen, maar dat het nieuws er zoveel aandacht aan besteedde, gebeurde niet zomaar.

David keek haar verbaasd aan.

'Wat is er zo interessant aan? Iemand vermoordt twee meisjes en heel het land is in rep en roer.'

'Heb je het niet gevolgd dan?' vroeg Evelyn.

'Wat dan?'

'Waarschijnlijk zijn ze uit hun eigen huis ontvoerd.'

David schoof dichterbij haar toe en legde een arm om haar heen.

'Ben je bang?'

Evelyn wist dat hij het goed bedoelde. Ze glimlachte.

'Nee.'

'Nou dan. Lieverd, jij hebt mij toch?' Hij gaf haar een zoen. 'Ik zorg ervoor dat jou niks overkomt.'

Evelyn zoende hem terug. 'Gelukkig maar.'

Joan

4.

Joan liet haar hoofd zakken in het warme water. Ze had het bad te vol laten lopen en het kletste over de rand. Op dat moment kon het haar niets schelen. Ze sloot haar ogen, zodat het niet alleen donker was, maar doordat ze onder water lag, kon ze ook niets horen. Het was alsof de wereld even was gestopt met draaien. Haar longen vroegen om lucht en als ze niet verdronk zou ze langer in dit vertrouwde, donkere gat zijn blijven zitten. Ze kwam omhoog en hapte naar adem. Sil keek naar haar en Joan schrok. Haar hart maakte een sprongetje.

‘Lieverd, ik had je helemaal niet gehoord.’

‘Jaimy is er.’

‘Ik kom eraan.’

Sil liep naar beneden. Ze liet haar hoofd kort zakken, keek naar het plafond. Ze hoorde stemmen en kon die van Jaimy en Naut onderscheiden. Ze had geen zin om uit het bad te komen, maar wist dat ze werd verwacht. Ze stapte uit het bad en droogde zich af, trok comfortabele kleding aan en deed haar haren in een staart. Ze had bijna nooit make-up op en deed dat nu ook niet.

Jaimy en Naut zaten aan de eettafel, hadden een kop koffie voor hun neus.

‘Jullie hoeven je geen zorgen te maken,’ zei Joan en ze ging naast Naut zitten. ‘Echt niet.’

Ze had vandaag vrij gevraagd, omdat ze wist dat ze er niet bij was met haar hoofd en in de thuiszorg moest dat wel. Haar leerling zou een keertje met iemand anders mee moeten lopen, maar dat zou ze wel begrijpen.

Het ging niet goed met haar en dat wisten Naut en Jaimy maar al te goed. Ze had de afgelopen nachten maar een paar uur geslapen, veel te weinig en ze had het gevoel alsof ze stikte. Het was jaren geleden dat Liam haar had verkracht, maar zoiets vergat je nooit. Dat bleef bij haar en er was niets wat dat kon veranderen.

Toen ze erachter kwam dat ze zwanger was, wist ze meteen dat haar verkrachter de verwekker was. Ze had haar mond gehouden en dat geheim had haar leven opgevreten als een parasiet. Inmiddels wist iedereen het en ze had nog steeds het gevoel dat ze zich moest schamen voor hetgeen haar was aangedaan.

'Hij heeft nog steeds een contactverbod,' zei haar advocaat. 'Mocht hij naar je toe komen, mag je altijd de politie bellen.'

Ze keek naar haar afgekloven nagels, die ze door de stress had afgebeten. Het idee dat Liam vrijkwam, stond haar steeds minder aan. Ze werd al misselijk bij de gedachte.

'Ik weet zeker dat hij het wel gaat proberen,' zei Joan.

'Dan is hij wel heel erg dom.'

Joan keek naar Sil. 'Ja.'

'Je hoeft je nergens voor te schamen,' zei Jaimy. 'We snappen heel goed dat je het moeilijk hebt.'

Joan knikte. Ze wilde niet over Liam praten. Het was een onderwerp dat ze het liefst in een doos gooide en onder veel aarde diep onder de grond begroef. Volgens haar psycholoog was ze vooruitgegaan; de EMDR hielp nog steeds en de klachten van haar traumatische stoornis werden minder. Overdag was ze minder bang en in kleine ruimtes hoefde ze niet meer meteen op zoek te gaan naar de uitgang.

Maar ze wist dat ze er nog lang niet was. De weg naar herstel was lang. Het zorgen voor de mensen die hulp nodig hadden, daar haalde ze veel voldoening uit. Dan was ze niet bezig met de mensen die haar leven hadden verpest.

'Hoe gaat het met je onderzoek?'

Jaimy leek nu te twijfelen over het antwoord. *'Het gaat gestaag.'*

'Het moet afschuwelijk zijn voor de families,' zei Naut.

'Dat is het ook.'

'Ik snap niet hoe je het kunt doen,' zei Joan.

'Het zou niks voor mij zijn om mensen te wassen.'

'Dat doe ik nu niet,' zei Joan met een glimlach. 'Ik heb een hulpje.'

Jaimy lachte. *'Nou, lekker makkelijk.'*

'Ja, ze moet het wel leren.'

'En dat lukt wel?'

Joan knikte. 'Ze heeft er wel aanleg voor.'

'Dat is mooi.'

Het was even stil. Op de achtergrond stond de radio aan. Ed Sheeran klonk met *'Perfect'* door de speakers. Joan keek naar Sil. Ondanks de manier waarop hij verwekt was, voelde ze elke dag steeds meer liefde voor haar zoon.

'Hij moet naar bed.'

Naut stond op. 'Ik breng hem wel.'

Joan en Jaimy keken toe toen de twee naar boven liepen. Sil was nog niet moe, vertelde honderduit over zijn dag op school en zijn vriendjes. In dat opzicht was Sil vooruitgegaan. In het begin zei Sil heel weinig. Een logopedist vertelde Joan dat er geen reden was tot bezorgdheid. Hij kon alles volgen. Soms deed Sil haar denken aan Liam, maar die gedachtes drukte ze vaak weg.

'Hij wordt groot,' zei Jaimy.

'Zeker,' zei ze met een zucht. 'Hoe gaat het met Cody?'

'Super. Thessa is nu bij hem.'

'Oh? Kwam ze zomaar langs?'

Joan nam een slok van haar thee. Het was te heet, ze voelde haar gehemelte verbranden en vertrok haar gezicht. Ze zette de mok weer op tafel.

'Ze voelt zich in de steek gelaten, wil contact met de mensen, maar weet niet zo goed hoe ze dat moet aanpakken.'

'Ik vind het een lieve meid.'

Jaimy knikte beamend. 'Ze durft niet te daten.'

Joan kon het zich maar al te goed voorstellen. Voor haar was het ook moeilijk geweest om zich open te stellen.

'Ik durfde het ook niet,' zei Jaimy. 'Tot ik de stoute schoenen aantrok en die stomme app had gedownload.'

'En nu woon je samen en heb je een kind.'

'Gek hè. Hoe het allemaal zo snel veranderen kan.'

'Ik had me dit ook niet kunnen voorstellen. Ik ben verloofd en heb een zoon van bijna vijf.'

'Ja,' zei Jaimy. 'Hoe gaan de plannen?'

'We hebben een datum vastgelegd.'

Joan voelde tranen prikken in haar ogen, terwijl ze aan zijn aanzoek dacht. Naut was neergestoken door Kik, een man die haar had verkracht, mishandeld en gegijzeld, en hij had het bijna niet overleefd. Hij was geopereerd en lag daarna een paar dagen in coma. Op de dag dat hij uit zijn coma ontwaakte, deed Naut een huwelijksaanzoek. Ze geloofde het niet, maar hij was heel serieus. Joan haalde een traan weg.

‘Sorry.’

‘Nee, lieverd. Je hebt veel meegemaakt.’

‘En het is nog niet voorbij,’ zei Joan.

‘Heb je nog een zitting?’

Jaimy had het over de rechtszaak tegen Kik. Joan was de afgelopen maanden aanwezig geweest bij de zittingen. Dat was ingrijpend voor haar welbevinden. Dit keer wilde de advocaat van de verdediging haar een paar vragen stellen. Joan knikte.

‘Maak je je zorgen?’

‘Ik heb geen zin om die dagen te herbeleven.’

Ze dronk haar kop thee leeg en schoof het opzij.

‘Zal ik met je meegaan?’ vroeg Jaimy. Ze wist hoe Joan met de zittingen worstelde, zeker nu ze zelf vragen moest beantwoorden.

‘Heb je daar wel tijd voor?’

‘Schat, ik maak daar tijd voor.’

Joan voelde zich iets beter, al was dat eerder valse schijn.

Thomas

5.

Thomas' fascinatie voor de dood en het pijnigen van andere wezens groeide. Op zijn vijftiende was hij alleen thuis en nam hij het konijn van de burens mee. Het beest spartelde wild, niet opgewassen tegen zijn houten greep.

Hij wilde weten wat het met het beest deed als je deze in een magnetron stopte, op een hoge temperatuur. Op internet stonden verschillende verhalen en hij wilde weten wat waar was. Hij stopte het konijn in de magnetron en keek ernaar, terwijl het beest er alles aan probeerde te doen om weg te komen.

Hij zette de magnetron aan en het beest begon te piepen, kraste met zijn nagels tegen het glas. Een paar minuten moesten genoeg zijn om hem te doden.

Thomas keek ernaar en deed niets. Het konijn zakte in elkaar, haalde geen adem meer. Hij zag dat er bloed uit de oren van het konijn kwam en de ogen puilden bijna uit hun kassen. Thomas haalde het konijn uit de magnetron en hoestte, de geur was ondraaglijk. Hij begroef het beest in de tuin, maar had er nog wel een foto van gemaakt.

Thomas opende de laatjes en bekeek zijn spullen. Hij had genoeg van alles. De touwen waren stevig genoeg, de doekjes waren netjes gestreken en gevouwen, het flesje chloroform was gevuld. De handschoenen en bleekmiddel stonden in het kastje, klaar om gebruikt te worden. Zijn mes was geslepen en zijn masker was gewassen.

Er waren genoeg condooms.

De televisie stond aan, maar hij luisterde maar half. Ze waren op zoek naar de moordenaar van Amy en Charlie. Ze wisten niet dat hij dichtbij was, klaar voor de volgende ronde.

Thomas ging er dit keer voor zorgen dat het meisje hem wel ging gehoorzamen. Hij moest de tijd ervoor nemen, wilde geen fouten maken. Hij opende zijn laptop en keek de Facebookpagina van Evelyn nogmaals door. Het was altijd fijn om over haar te blijven fantaseren. Zijn hand verdween in zijn broek, terwijl hij aan haar dacht.

Het was tijd om van zijn fantasie werkelijkheid te maken. Thomas pakte alle benodigdheden, zette de spullen in zijn auto en stapte in. Hij stak de sleutel in het contact. Zelfs op de radio hadden ze het over de

moordenaar van Amy en Charlie. Onwillekeurig glimlachte hij, terwijl Thomas naar het huis van Evelyn reed.

Ze was niet alleen thuis en dat was spijtig, hij moest later terugkomen. Of moest wachten. Thomas twijfelde. Hij tikte met zijn vingers op het stuur. Hij kon het zich niet veroorloven om heel lang in zijn auto te blijven wachten. Dat viel teveel op. De lichten in haar appartement gingen uit, het was bedtijd. Thomas keek op zijn telefoon, zag dat het stipt half elf was.

Mensen hadden zo hun gewoontes en bedtijd was er één van. Hij had dat nooit begrepen. Thomas ging pas slapen als hij echt moe was; had aan een paar uur slaap genoeg. Evelyn had zeker een uur of zeven nodig. Dat wist hij ondertussen, want hij had haar een paar weken in de gaten gehouden. Thomas wist ook dat ze het sinds een paar maanden met ene David deed en dat hij jonger was. Thomas vroeg zich af waarom ze dat zou willen, een jonger iemand. Wat was daar een voordeel van? Binnenkort was Evelyn van hem en maakte het niets meer uit.

Troy

6.

Hij liep heen en weer in de wachtruimte en was ongeduldig. Hij beet op zijn wang en proefde bloed. Het prikte, maar hij probeerde het te negeren. Ze zou toch komen? Waar bleef ze?

De deur ging open en daar was ze, anderhalve meter bij hem vandaan. Troy zag de angst in haar ogen. En een vleugje medelijden. Zijn mentor Nick liep achter haar aan.

'Ik geef jullie een kwartier, goed?'

Troy bedankte hem. De deur werd gesloten en even werd alle zuurstof uit de lucht getrokken. Hij ging als eerste zitten, waarna Anne zijn voorbeeld volgde.

Troy wachtte geduldig tot ze iets ging zeggen. Toen ze dat niet deed, wist Troy dat hij moest beginnen met het gesprek. Hij was nooit een prater geweest.

'Ik wist niet zeker of je zou komen.'

Anne frummelde aan haar armband, keek hem niet aan.

'Mijn moeder vond het geen goed idee.'

'Je bent wel gekomen.'

Ze keek hem nu wel aan, fronste haar wenkbrauwen. 'Ik vind het wel moeilijk.'

'Dat snap ik.'

'Ja?'

Ze klonk boos. Nee, gekwetst. Troy had haar pijn gedaan, misschien niet fysiek, maar wel emotioneel. Dat was misschien wel het ergste. Hij had een jongetje misbruikt, en hoewel hij niet wist dat het om haar neefje ging, had hij nadien wel zijn spijt betuigd. Hij wist niet zeker of dat genoeg was om het goed te maken. Hij wilde het wel. Voorzichtig stak Troy zijn hand naar haar uit.

'Denk je wel eens aan onze avond?'

Anne keek weg en knikte. 'Dat was fijn.'

Ze kreeg een glimlach op haar gezicht, ondanks de pijn in haar ogen en Troy keek naar haar lippen die perfect waren. Het liefst wilde hij haar zoenen.

Troy wilde een boek wisselen.

'Troy, doe je mee? Het is spelletjesavond.'

Zijn mentor zat aan de eettafel met Natasha, Paul en Kai. Volgens zijn psycholoog was het een goede oefening om meer onder de mensen te zijn. Hij zette zijn uitgelezen boek in de kast.

‘Oké,’ zei hij. ‘Wat spelen we?’

‘Cluedo.’

Ironisch, dacht Troy. Hij had een hekel aan het spel, maar desondanks ging hij zitten. Gezelschapsspelletjes waren niet helemaal zijn favoriet, maar in deze instelling was er niet veel keus. Maria kwam erbij zitten. Hij kreeg een raar gevoel bij haar, iets wat hij niet kon thuisbrengen. Ze waren aan het spelen, toen hij iets op zijn been voelde. Hij verstijfde. Maria deed net alsof er niets aan de hand was.

‘Wie gaat er winnen?’

Hij wilde niet aangeraakt worden door Maria en haalde haar hand weg. Ze glimlachte naar hem. Hij probeerde rustig te blijven, maar voelde zijn hart bonzen. Hij begon te zweten. Niemand had iets door. Ze ging door en hij begon de controle te verliezen. Zijn lichaam begon te trillen van angst.

‘Troy, gaat het?’ vroeg Nick.

Hij slikte. ‘Ik heb het een beetje te warm.’

Troy was een rampenfilm aan het kijken, het ging over een vulkaan midden in een stad. Het verhaal was misschien niet heel realistisch, maar het boeide hem wel. Zijn moeder plofte naast hem neer, legde haar hand in zijn nek, het was een liefdevol gebaar. Hij wist dat er meer achter zat.

‘Mam, niet nu.’

‘Maar ik wil je.’

Hij schudde zich los en ging verder op de bank zitten, verder bij haar vandaan. Ze was dronken en dan was nee geen antwoord dat ze wilde horen. Ze zette haar nagels in zijn been en ging boven op hem zitten, begon tegen hem aan te rijden. Troy werd kwaad en duwde haar van zich af, waardoor ze op de grond viel.

‘Waarom kun je niet even normaal doen?’

Ze gaf geen antwoord.

Haar hand lag nu op zijn geslachtsdeel. Ze kneedde hem zachtjes en hij voelde het bloed stromen naar waar hij het niet wilde. Maria wist heel goed wat ze deed. Hij keek haar smekend aan en ze likte haar lippen. Ze was net als zijn moeder, wist wat zijn zwakheden waren. Hij schoof zijn stoel naar achteren, stond op en vluchtte naar zijn kamer.

‘Jezus, waar heeft die last van?’ vroeg Kai.

Het liefst had Troy zich omgekeerd en had naar hem geschreeuwd wat er aan de hand was, maar hij had geen behoefte aan vragen en een confrontatie. Hij sloot zichzelf op in zijn kamer, ging op zijn bed zitten, beet op zijn knokkels, terwijl hij vocht tegen de tranen.

Joan

7.

De school was groot, stond middenin een woonwijk. Ze hoefden niet ver te lopen. Onderweg kwamen Sil en Joan veel klasgenoten tegen. Sil was uitgebreid met een jongen aan het praten. Joan liep met hem mee naar zijn klas.

‘Mevrouw Helkes,’ zei de leerkracht. ‘Kan ik u zo even onder vier ogen spreken?’

Sil liep de klas in en ging op zijn plek zitten, zwaaide en glimlachte naar haar. Op dit soort momenten dacht ze alleen maar aan de liefde voor haar kind en niet aan de verschrikkelijke manier waarop hij was verwekt.

‘Ja, natuurlijk. Zeg maar Joan.’

De leerkracht pakte iets uit haar tas. Joan wierp een blik op hetgeen wat uit de tas werd gehaald, kon het nog niet goed zien. Ze liepen naar het halletje, waar ze alleen waren.

‘Dit zijn tekeningen die Sil de afgelopen dagen heeft gemaakt.’

Joan keek ernaar, bracht haar hand naar haar mond.

‘Is het zeker dat hij dit heeft getekend?’

Het gezicht van de leerkracht stond ernstig. ‘Heel zeker.’

Joan bekeek de twee tekeningen nauwkeurig en het benam haar de adem. Op één van de tekeningen stonden vier mensen. Joan zag zichzelf, Sil en twee andere mannen.

‘Ze moesten hun gezin tekenen.’

Ze zag de tekst bij de twee mannen en voelde tranen in haar ogen schieten. Er stond twee keer papa. Op de andere tekening stonden twee auto’s afgebeeld en twee mannen met een masker op. In de verste auto was Naut afgebeeld, terwijl Sil en Joan in voorste auto waren afgebeeld.

‘We vroegen de kinderen welke gebeurtenis hen het meest bijstond.’

Joan slikte. Ze dacht niet graag terug aan deze momenten. Door haar getuigenis in de rechtbank moest ze hen in details vertellen wat er was gebeurd.

‘Bedankt dat u het mij laat zien. Mag ik ze meenemen? Ik zal het met Naut bespreken.’

‘Is het verstandig dat Sil met iemand gaat praten?’

Joan bekeek de tekeningen weer en knikte.

'Bedankt voor uw zorgen.'

Thessa dronk haar glas in één keer leeg en zag Joans gezicht.

'Ik heb het onder controle.'

'Ik zeg niks.'

Ze zaten op het terras van Wonders. Joan nam een slok van haar spa rood.

'Nee, maar ik zie wel je afkeurende blik.'

'Als jij je goed voelt bij alcohol, moet je dat doen.'

'Dank je.' Het klonk sarcastisch.

'Sorry dat ik zo laat ben,' zei Jaimy en ze ging naast Joan zitten. 'Heb ik veel gemist?'

'Joan denkt dat ik een alcoholist ben.'

'Dat heb je mij helemaal niet horen zeggen,' verdedigde Joan zich. 'Dat maak je er zelf van.'

'Jullie hebben kinderen en een man, en ik vermaak me met de fles.'

Thessa nam een flinke slok.

'Wie zegt dat ik helemaal niet meer drink?' zei Jaimy.

Thessa glimlachte. 'Ja, zo ken ik je weer. Kom op, Joan. Doe gezellig mee.'

Misschien word je dan even wat lossier.'

Joan haalde een hand door haar haar. Ze wist dat ze vaak te serieus was.

'Daar heb ik geen alcohol voor nodig.'

'Doe gewoon mee.'

'Oké,' zei Joan. 'Ik neem er één.'

'Heel goed.'

Thessa wenkte de ober, vroeg om een fles sauvignon blanc en drie glazen.

'We gaan zuipen.'

In de auto bekeek Joan de twee tekeningen van Sil nog een keer. Ze ging het er met Naut over hebben en misschien moesten ze met Sil wel naar een hulpverlener. Ze had verwacht dat hij het had verwerkt, door te spelen met vriendjes. Ze bezorgden hem veel afleiding. Kennelijk had ze het mis en was het goed tot hem doorgedrongen waarom ze naar de gevangenis waren gegaan, onder dwang weliswaar, maar hij wist dat Liam zijn vader was. Dat was nog het ergst van alles. Hoewel Sil mee

was gegaan naar de zitting, had Joan hem niet verteld wat er aan de hand was. Dat ging ze hem later vertellen, als hij een stuk ouder was. Kinderen hadden snel iets door en ze was blind geweest.

Joan zuchtte. Ze stopte de tekeningen in haar tas en reed de parkeerplaats af, richting het winkelcentrum, parkeerde in de garage. Ze moest boodschappen doen en op tijd eten omdat ze een avonddienst had. Naut ging Sil ophalen bij de naschoolse opvang. Ze liep naar de supermarkt en pakte een kar.

‘Neem je niet te veel mee?’

Ze verstijfde bij het horen van zijn stem en draaide zich om. Liam stond ineens naast haar. Ze voelde zijn adem in haar oor en sidderde toen hij zijn hand om haar pols sloot. Ze slikte.

‘Ik ga gillen.’

‘Nee, dat doe je niet.’

Hij liet haar los, bekeek haar nauwlettend, ze werd er misselijk van.

‘Je mag niet in mijn buurt komen.’

Ze probeerde haar stem zo vast mogelijk te laten klinken. Ze was doodsbang en haar lichaam begon te trillen.

‘Denk je echt dat zo’n stom papiertje mij tegenhoudt? Joan, ik dacht dat je me goed genoeg kende.’

Ze probeerde haar angst niet te laten zien, want ze wist dat hij daarop kicke.

‘Ik bel de politie en laat ze weten dat je me lastigvalt.’

Ze deed een stap naar achteren toen Liam haar gezicht wilde aanraken.

‘Mevrouw, gaat het?’

Een man van in de tachtig stapte op hen af.

‘Bemoei je er niet mee,’ siste Liam naar de man. ‘Hoor je niet wat ik zeg?’

Rot op.’

‘Mevrouw?’

Liam keek haar dreigend aan en ze wist waartoe hij in staat was.

‘Het is goed,’ zei ze, met een onvaste stem.

De oudere man wierp een vernietigende blik naar Liam en liep met een mandje de supermarkt binnen.

‘Slimme zet.’

Hij pakte Joan bij haar arm vast en trok haar mee. Ze probeerde zich uit zijn greep te trekken, maar hij was veel te sterk.

‘Wat ga je doen?’ vroeg ze, terwijl hij haar meenam.

Ze keek naar de passerende mensen, in de hoop dat ze hen zouden zien en haar zouden helpen. Ze zag hem scannend kijken naar de winkels. In de afgelopen jaren was er veel veranderd. Joan had tegen zichzelf gezegd dat ze hem niet meer ging laten winnen. Ze raapte al haar moed bij elkaar. Ze trapte op zijn voet, stootte met de muis van haar hand tegen zijn neus en plantte haar knie tegen zijn kruis. Hij had deze aanval niet zien aankomen en had haar losgelaten. Joan rende richting de parkeergarage, met een schreeuwende Liam achter zich aan. Het afgelopen halfjaar had ze veel gerend en haar conditie was vooruitgegaan. Ze kon inmiddels acht kilometer achter elkaar rennen, zonder pauzes tussendoor. Ze stak het kaartje in de automaat, zag dat ze binnen een kwartier klaar was geweest. Joan rende naar haar auto en pakte de sleutels uit haar tas.

‘Joan, godverdomme!’

Ze stapte in de auto, sloeg het portier dicht, vergrendelde de deuren en schrok toen hij met zijn vuisten tegen het raam bonkte. Hij zag er gepikeerd uit.

‘Doe open.’

‘Sodemieter op.’

Haar hart bonkte in haar keel en ze zweette. Ze startte de auto, negeerde Liams geschreeuw en reed zo hard ze kon de garage uit.

Evelyn

8.

Evelyn sloot het raam, vanwege de kou. De cliënt liep de badkamer in en ging op het toilet zitten. Ze hielp hem met uitkleden. In het begin vond ze het vreemd om oudere mannen te wassen, maar het wende snel. Het was alsof er een knop in haar omgedraaid kon worden. Het hoorde er nu eenmaal bij en ze dacht er verder niet meer bij na. Terwijl ze de man hielp met douchen, begon ze het gesprek.

‘Heeft u een fijn weekend gehad?’

‘Zeker.’

‘Wat heeft u gedaan?’

‘Niks bijzonders.’

Hij vroeg niet naar haar weekend, maar ze vertelde het toch terwijl ze hem aan het afspoelen was.

‘Mijn vriend was er en we hebben een serie gekeken.’

Evelyn zette de douche uit en hielp de man met het afdrogen van zijn rug en voeten. Er was haar geleerd om op de zelfredzaamheid van de cliënt te letten. Wat ze zelf nog konden, moesten ze ook doen. De man kon zijn kleding aantrekken en ze maakte ondertussen de badkamer droog, hing de handdoeken over de verwarming en opende het raam, zodat het kon luchten. De man was haar laatste cliënt en ze meldde zich af via de app. Het was halftwaalf en ze had afgesproken om met David te gaan lunchen. Ze fietste richting Wonders en zag David staan. Hij stapte op haar af en gaf haar een zoen. Evelyn zoende hem op zijn mond terug en even had ze een gevoel dat er naar haar werd gekeken. Ze zag niemand in het bijzonder. Het was druk in het centrum. Ze liepen naar hun vaste plek, een ronde tafel achterin.

‘En, lekker gewerkt? Alle billen weer schoon?’

Evelyn glimlachte, boog zich voorover. ‘Zal ik die van jou straks even wassen?’

David keek haar geamuseerd aan.

‘Is dat een uitnodiging?’

Een serveerster liep naar hen toe.

‘Goedemorgen,’ zei ze met een glimlach. ‘Waar mag ik u mee helpen?’